Palestina en de Oorlog

DOOR

ALFRED POLAK.

TWEEDE DRUK.

ARNHEM 1915.
BOEK- EN BROCHURENHANDEL VAN DEN
NEDERLANDSCHEN ZIONISTENBOND.

TYP. D. GROENHEIM, - DOETINCHEM.

VLUGSCHRIFT VAN HET COMMISSARIAAT VAN HET JOODSCH NATIONAAL FONDS IN NEDERLAND

UITGEGEVEN DOOR DEN BOEK- & BROCHURENHANDEL N. Z. B.
STEENSTRAAT 87, ARNHEM.

PALESTINA EN DE OORLOG.

Wanneer ik niet voor mijzelf ben, wie zal dan voor mij zijn?

Spreuken der Vaderen.

Bij het uitbreken van den oorlog bevond zich de Joodsche vestiging in Palestina in een toestand, die de hoop wettigde op een verdere schoone en krachtige ontwikkeling.

In dertigjarigen trouwen en opofferenden arbeid was door de voorloopers der Zionisten, de Chowewei-Zion (Zionsvrienden), Baron Edmond de Rothschild, de Zionistische organisatie zelve en hare instituten de grondslag gelegd voor het huis, waar de Joodsche Vrijheid eenmaal wonen zou. De reiziger, die uit het Zuiden des lands Noordwaarts trekt, ontmoet door heel Palestina plaatsen, welke Joodsche vlijt en volharding heeft herschapen tot landbouwdorpen. Hier bewerkt wederom de Jood den grond, dien het Goloes hem eeuwen lang heeft ontzegd. Hier leiden de bewoners weer een normaal leven, omdat zij niet, gelijk in de Diaspora, allen zijn aangewezen op stedelijke beroepen; hier spreken zij wederom hun eigen taal: het Hebreeuwsch.

De stad Jaffa is omgeven door een krans van zulke kolonies, waarvan de bekendste zijn Rischon le Zion, in 1882 door Russische Joden gesticht, en Katra, twee jaar later onder zware ontberingen gegrondvest door 90 studenten uit hetzelfde land, die als arbeiders naar Palestina getrokken waren. Daar, ten Zuiden van Jaffa, ligt met nog eenige kleinere, de kolonie Rechoboth, en ten Noorden van

genoemde stad, o.a. de grootste kolonie van Palestina, Petach-Tikwah, de Ingang der Hope.

De kust volgend naar het Noorden bereikt men over Chedera Sichron-Jaacob, en dan Noord-Oostwaarts trekkend het Meer van Tiberias, aan welks Westkant zich talrijke Joodsche bezittingen bevinden, die zich uitstrekken Noordelijk tot aan de bronnen van den Jordaan.

De bestaansmiddelen in deze koloniën zijn akker- en plantagebouw, de voornaamste voortbrengselen granen, sinaasappelen, wijn, amandelen, olijven en druiven.

Niet alleen de landelijke, doch ook de stedelijke Joodsche nederzettingen droegen den kiem van vooruitgang en ontwikkeling in zich. Handel en verkeer ontwikkelden zich op merkwaardige wijze. In Jaffa, de belangrijkste haven van Palestina en in Haifa zijn groote Joodsche stadswijken gebouwd, die voor geen modern-Europeesche behoeven onder te doen.

Het geheele streven der Zionistische organisatie en hare instituten, die in de laatste jaren de leiding van het Palestinawerk zoo goed als geheel in handen hebben genomen, was er op gericht dit in de banen van een gezonde economische ontwikkeling te leiden, en het zijn vooral twee instellingen, de Zionistische Bank, de Anglo-Palestine Company, en het Joodsch Nationaal Fonds, algemeen bekend door de krachtige propaganda, die het voert, welke in dit opzicht uiterst verdienstelijk werk verricht hebben.

De Anglo-Palestine Company heeft door het verleenen van credieten aan kolonisten en handelaars veel bijgedragen niet alleen tot den opbloei van de Joodsche vestiging, maar van het heele land, en hoewel zij, om een gezond bedrijf te kunnen voeren, streng naar zakelijke beginselen te werk gaat, laat zij zich bij hare transacties leiden door de overweging, dat al het werk, dat zij verricht, de Joodsche vestiging en dus het Joodsche Volk ten goede moet komen.

Het doel van het Joodsch Nationaal Fonds, dat thans

beschikt over een kapitaal van ruim $2^1/_2$ millioen Gulden, geheel bijeengebracht door vrijwillige gaven, is grond te koopen in Palestina, die ten eeuwigen dage onvervreemdbaar eigendom zal blijven van het Joodsche Volk en die slechts aan Joodsche landbouwers in erfpacht gegeven mag worden.

Op verschillende punten van het land heeft het J. N. F. modelboerderijen gesticht, waar Joodsche landarbeiders opgeleid worden en gezocht wordt naar de voor het land meest geschikte methoden van bebouwing.

Het zorgt voor het aanplanten van bosschen, waartoe een afzonderlijke vereeniging opgericht is, die de hiervoor inkomende giften administreert.

Voor de technische school te Haifa, de gymnasia te Jaffa en Jeruzalem en de Tachkemonischool te Jaffa stelde het J. N. F. den bouwgrond beschikbaar. Door het verleenen van langjarig crediet aan de Anglo-Palestine Company heeft het deze bank in staat gesteld aan Joden bouwcrediet te verleenen, waardoor de oprichting van de Joodsche wijken Tel-Awiw bij Jaffa en Herzlia bij Haifa mogelijk gemaakt is.

In de koloniën heeft het J. N. F. woningen gebouwd, die aan Jemenietische en West-Europeesche landarbeiders verhuurd of verkocht worden. Door dezen maatregel is het Joodsche arbeiderselement in belangrijke mate versterkt.

Aan de oplossing van een der moeilijkste kolonisatieproblemen, hoe van arbeiders zelfstandige boeren te maken, heeft het J. N. F. een belangrijk aandeel.

Ook het geestelijk leven is in de Joodsche Vestiging in Palestina niet verwaarloosd. Wie herinnert zich niet den tegen het einde van het jaar 1913 uitgebroken schoolstrijd, waarin alle elementen in het Joodsche Land, die streven naar een nieuw en herboren Jodendom, waren betrokken en die aldus eindigde dat het Hebreeuwsch een volkomen overwinning behaalde op de vreemde taal, die men van buiten af den nieuwen Jischub wilde opdringen. Onder de

auspiciën der Zionistische Organisatie staat een schoolwerk, omvattend bewaarscholen, lagere en middelbare scholen, dat ten slotte bekroond zou worden door de oprichting van een Hebreeuwsche Universiteit te Jeruzalem.

Maar in 1914 brak de oorlog uit die den welstand vernietigde en de verwezenlijking van alle plannen tot hooger opvoeren van het geestelijk leven schorste.

Geen wonder dat de nood in Eretz-Israël hoog steeg, wanneer men bedenkt dat het land nog geen eigen industrie heeft, dat het dus alle nijverheidsproducten moet invoeren en voor zijn landbouwvoortbrengselen op export is aangewezen.

De scheepvaart kwam tot stilstand, de sinaasappelenoogst, waarvan de uitvoer kort na het uitbreken van den oorlog zou aanvangen en die een bedrag van 4 à 5 millioen gulden in het land zou brengen, verrotte aan de boomen of werd voor spotprijzen in Palestina zelf verkocht. Ook de export van wijn, amandelen en druiven hield op.

De militaire autoriteiten requireerden graan in de koloniën en kapten kostbare vruchtboomen voor oorlogsdoeleinden.

De Anglo-Palestine Company moest haar hoofdkantoor te Jaffa sluiten, omdat zij een Engelsche maatschappij is. Typeert er wel iets beter de abnormale positie van het Joodsche Volk dan dit feit? Men sticht een Bank, uitsluitend met het doel de Joodsche vestiging in Palestina, en dus daarmee het heele land tot bloei te brengen, en deze Bank wordt gedwongen hare deuren te sluiten, omdat zij formeel toevallig een Engelsche, dus „vijandelijke" instelling is.

Vele Russische Joden, waaronder er waren, die lange jaren in Palestina hadden gewoond, moesten, voor zoover zij zich niet als Turksche onderdanen wilden laten naturaliseeren, het land verlaten omdat zij „vijanden" van het Turksche Rijk, en dus ook van Palestina geworden waren.

Dit alles is oorzaak dat de schade, die aan de Jood-

sche kolonisatie is toegebracht, zoodanig is, dat een uiterste krachtsinspanning noodig zal zijn, om de ramp, die het Joodsche Volk in Palestina getroffen heeft, te boven te komen en dat groote financiëele offers noodig zullen zijn, om die instituten aan middelen te helpen, wier taak het is, het kolonisatiewerk in Palestina er weer boven op te brengen.

Bij het bepalen der geldelijke offers, welke iedere Jood, die het wel meent met zijn volk, zal hebben te brengen tot herstel der zwaar getroffen Joodsche volkskracht, is deze vraag gerechtigd:

Is alles, wat in Palestina verwoest is, wel te herstellen, en zal wellicht de politieke constellatie na den oorlog, de toekomst van het Joodsche Volk in Palestina bedreigend, zoodanig herstel niet in den weg staan?

Het eerste gedeelte dezer vraag is in weinige woorden te beantwoorden: het is een kwestie van geld. Wat wij vóór den oorlog in het Land van Israël bezaten, de trots en de roem van ons volk, is opgebouwd in dertigjarigen arbeid. Als alles verwoest ware, wat geenszins het geval is, dan zou dit, indien slechts voldoende middelen ter beschikking der Zionistische Organisatie en hare instituten gesteld werden, met de ervaring, die intusschen opgedaan is, in een derde van den tijd, die noodig was om het bestaande te scheppen, schooner, beter en grooter herbouwd kunnen worden. En wat zijn tien jaren in het leven van een volk, waar het gaat om zijn hoogste levensbelangen? Maar zooals gezegd, er is wel een zware slag aan de kolonisatie toegebracht, vernietigd is zij geenszins.

Doch zal er dan onder alle omstandigheden een toekomst zijn voor het Joodsche Volk in Palestina? Deze vraag is veel gewichtiger. Moest zij in ontkennenden zin beantwoord worden, dan ware daarmede ook het lot van het Joodsche Volk beslist. Deze oorlog heeft de juistheid der diagnose, door de Zionisten gesteld, voor de zooveelste maal klaar bewezen. Zoolang het Joodsche Volk geen

eigen politieke macht heeft, zoolang het zijn eigen lot niet bepalen kan, is het de speelbal in de hand van andere volkeren, die de Joodsche individuen desnoods zullen gebruiken om elkander om eigen voordeel te vermoorden, maar die de Joden zullen uitstooten, zoodra zij in het land, waar zij wonen, geen economische functie meer te vervullen hebben.

Het Joodsche Volk zal zwerven en dolen over den aardbodem, totdat het in zijn eigen land, in Palestina, tot rust zal komen.

Zal dan — wij komen terug tot de gestelde vraag — Palestina voor het Joodsche Volk onder alle omstandigheden te bereiken zijn?

Den afschuwelijken toestand waarin het Joodsche Volk in Oost-Europa verkeert in aanmerking nemend, heeft reeds de buitenlandsche en de buitenlandsch-Joodsche pers zich de vraag gesteld, wat na den oorlog met deze ongelukkigen zal moeten geschieden. Amerika dreigt zijne poorten voor de Joodsche emigranten te sluiten, terwijl in Polen den Joden reeds de raad is gegeven hunne hielen maar te lichten als zij door offers aan goed en bloed, mede tot herstel van een onafhankelijk koninkrijk Polen zullen hebben bijgedragen. Er is toen in die pers verkondigd dat men — nadat het land waarin zij verschijnt, de overwinning behaald zal hebben — den Joden Palestina maar moest „geven".

Dergelijke beschouwingen zijn ijdel en leiden tot niets. Wanneer men het nog niet wist dan heeft deze oorlog geleerd dat men een volk niets „geeft", hoogstens dat men van een volk neemt, en dat, wanneer een natie een land bezitten wil, zij zich dat land moet veroveren.

Wil het Joodsche Volk Palestina bezitten, dan zal het Palestina moeten veroveren, onverschillig wie na den oorlog over dat land zal heerschen. Men schrikke niet van dit woord. Er zal geen Joodsch leger Palestina binnenrukken, het Joodsche Volk zal Palestina op dezelfde wijze

„veroveren" zooals het tot nu toe heeft trachten te doen, niet met het zwaard doch met den ploeg, niemand tot schade en zichzelf tot eere.

Uit de voren, die in Eretz-Israël getrokken zullen worden door de schop van den boer en het houweel van den planter, zal geen dood en verwoesting, maar leven en voorspoed rijzen.

Zoo beschouwd is het voor het Joodsche Volk geen levenskwestie onder welke politieke constellatie het Joodsche Land zich na den oorlog bevinden zal. Het zal kunnen zijn dat die constellatie, evenals vóór den oorlog, gunstig is, dan zal de Joodsche vestiging zich voorspoedig ontwikkelen, het kan ook zijn dat zij ongunstig is: dan zullen de zwervers, die reeds 2000 jaar den weg zoeken naar hun oude vaderland, op dien weg nog wat langer opgehouden worden. Maar de beslissing of het Joodsche Volk eenmaal in zijn eigen land zal wonen ligt in eerste en laatste instantie niet bij factoren buiten dat volk, maar bij dat volk zelve.

De Zionistische beweging streeft naar dat eigen land voor het Joodsche Volk. Het is een nationale beweging, die het geheele volk omvatten wil, afgescheiden van ieders politieke en religieuze denkwijze, om de in dat volk sluimerende krachten te wekken en het op te voeren tot een betere toekomst in het land der Vaderen.

De Zionistische beweging is bovendien een politieke beweging, die door het volgen van een politiek van eigenbaat, waarbij al hare handelingen komen ten gunste van het Joodsche Volk, haar doel tracht te bereiken.

De instrumenten, die de Zionistische beweging zich geschapen heeft, om te komen tot haar doel, zooals het Joodsch Nationaal Fonds, zijn nationaal-politieke instellingen, en ieder die deze steunt draagt er het zijne toe bij, om het Joodsche Volk een stap nader te brengen tot het Joodsche Land. Het is een lange weg, die het volk zal hebben af te leggen, voordat het aan het einde ervan zijn

eigen huis bereikt zal hebben, maar slechts door de publiek-rechtelijk gewaarborgde woonplaats in Palestina is de oplossing mogelijk van het Joodsche probleem, dat zich nu reeds scherper dan ooit vertoont, en na den oorlog, als de meest gruwelijke ellende aan den dag zal komen, nog scherper gesteld zal worden.

Alle andere middelen, om het Joodsche vraagstuk tot klaarheid te brengen, zijn lapmiddelen en leiden tot geen doel.

De filantropie, die met de beste bedoelingen het Joodsche Volk heeft willen redden, heeft fiasco geleden, zij heeft als elke weldadigheid den bedelaar bedelaar gelaten en hem met een aalmoes naar huis gezonden om hem weer een gave te schenken, wanneer de eerste verbruikt was.

Om den Westerschen Jood, die te gronde gaat aan assimilatie, heeft de liefdadigheid uit den aard der zaak zich niet bekommerd.

De Zionistische beweging wil het *geheele* Joodsche Volk voor ondergang bewaren, dat is slechts mogelijk buiten Goloes, in een eigen land, in Palestina.

ALFRED POLAK.

Nadere inlichtingen over de Zionistische beweging, hare instituten en Palestina worden verstrekt door het Secretariaat van den Nederlandschen Zionistenbond (Nieuwe Haven 129, Rotterdam), het Commissariaat van het Joodsch Nationaal Fonds in Nederland (Telegraafstraat 1, Tilburg), de plaatselijke Secretariaten van de Afdeelingen van den N. Z. B. en de plaatselijke Commissarissen van het J. N. F.

IJAR 5675.
MEI 1915.

Het Joodsch Nationaal Fonds Busje.